

Tu Tập (1)

Kalama tri ân bạn thuongthoicogidau ghi chép.

[10/03/2026 - 06:43 - thuongthoicogidau]

Chiều nay chúng ta học về cái chữ tu tập. Chữ tu tập Bhāvanā. Mình nói là mình đi vô chùa, đi đến các đạo tràng gặp tăng ni để mà tu tập, tu học. Nhưng mà thực ra đó là mình học tu chứ phải là tu học. Thay vì tu tập mình mới có tập tu thôi. Phật tử thờ Phật nhận là con Phật mà ai hỏi tu là sao? Mình ầm ớ. Hiểu không? Cái đó là cái rất là kẹt. Tu tập nó gồm có ba bước

Bước một là cái cái tu thập thiện để hưởng dục.

Bước hai, tu thập thiện để chứng thiên ly dục.

Bước ba biến thập thiện thành thập độ để chứng quả giải thoát

Tôi nói bà con nghe cái này bà con rất là ngạc nhiên là ở trong Tam Tạng Pali mình gọi là kinh gốc thì không có một cái dòng chữ nào mà Đức Phật khích lệ mình nguyện thành Phật giống như ngài hết. Không có mà ngài chỉ dạy mình là không làm các điều ác, thực hiện các hạnh lành, giữ gìn tâm trong sạch để giác ngộ chứng quả càng sớm càng tốt chứ Ngài không có một cái trang hàng nào mà ngài khích lệ mình nguyện thành Phật giống như ngài hết. Tuy nhiên nói như vậy không có nghĩa là không có con đường dẫn đến Phật đạo toàn giác. Nói vậy là không đúng. CÓ. Đó chính là ngài kêu mình bỏ 14 để mà trau dồi cái 25 này. Kịp không? Có một điều á là tùy cái căn cơ của mỗi người.

Có người nghe Xong cái 14 25 này nè muốn lập tức giải thoát. Nghe kịp không? Cái số này hơi đông. Không phải hơi đông mà rất đông. Mà cũng không phải rất đông mà là hầu hết. Tức là sau khi nghe ngài nói về cái tội khổ luân hồi, khi nghe ngài nói cái nguồn gốc của sanh tử của đau khổ đó thì hầu hết là chỉ cái cầu đạo giải thoát sớm nhất như có thể. Nhớ cái đó nha. Rồi trong cái số hiếm hoi những người mà cầu đạo giải thoát thì rất là hiếm hoi những người cầu Phật đạo vô thượng mà trong số những người mà cầu thành Phật đạo vô thượng đó là chỉ có một số ít rất là ít là thành Phật thôi. Chúng ta biết trong kinh nói có nhiều khi đó cả một cái a tăng kỳ đại kiếp là không có một đức Phật nào ra đời hết. Mà trong cái đó Thịnh văn mấy vị đệ tử của chư Phật Tổ thì không biết bao nhiêu mà nói nhưng riêng là chư Phật thì rất là hiếm. Là vì sao các vị còn nhớ chúng sanh gồm có năm hạng.

Một là chỉ biết nghĩ tới mình

Bai là biết nghĩ đến bên đến cái người mà bên cạnh mình liên quan tới mình.

Ba là biết nghĩ đến người dân, không thù không bạn.

Bốn là thương được bạn của kẻ thù.

Năm là thương được kẻ thù.

Thì trong năm hạng này, cái hạng thứ năm là hiếm nhất. Mà phải là hạng thứ năm này nè thì mới có thể cầu Phật đạo được. Mà mình ở đây tự mình xét mình thấy trong lớp mình mình thuộc về hạng nào thí dụ như mình nói là hạng thứ ba đúng không? Có thể thương được người dung ai cũng có nhiều người nói với tôi. Tôi hỏi ở đâu họ cũng nói vậy hết. Họ nói con thuộc về thứ ba tôi nói chưa chắc. Bởi vì hạng thứ ba đó nó có nhiều trường hợp nghe cho kỹ. Cái hạng mà thương được người dung nó có nhiều trường hợp. Một là trước thử thách có còn thương hay không. Có hiểu như thử thách không? Thí dụ như bây giờ là có một cái học viên mới tới, bây giờ họ đang tới ga mà họ không biết làm sao lên. Có một người xung phong đi bộ xuống núi dắt họ lên. Tôi nghĩ cái này phải xét lại. Thà là kêu taxi chứ còn kêu đi bộ xuống dưới dắt lên khó. Hoặc là đêm hôm mà trong nhóm mình có người bị cần đi bệnh viện mà mình cần một người xung phong đi theo xuống dưới bệnh viện nằm dật dờ dật dưỡng. Tôi nghĩ khó. Đó cho nên nói thường Phật tử nghe tôi hỏi các vị thuộc về hạng nào trong năm hạng ai cũng nói là hạng ba hết nhưng mà thật ra họ quên hạng ba đó nó khó lắm ko phải dễ. Vị hạng ba đó là khi vô sự thì mình thấy mình hạng ba nhưng mà trước cái thử thách trước cái cám dỗ đó khó lắm khó lắm. Tôi kể các vị nghe chuyện có thật người thật, việc thật là đời tôi có Ba vị bổn sư mất hết rồi. Một vị mất 84, mất 2012 và mất 2020. Mất hết. Thì cái vị mà tịch năm 84, ngày xưa ngài bên Miên á Campuchia đó ngài là người Sa Đéc. Thì chuyện nó hơi dài là gia đình ngài có truyền thống cách mạng. Bây giờ á thì ở trong miền Nam kêu là Việt Cộng, rồi có người kêu là cộng sản nhưng mà thời xưa đó người ta không kêu cộng sản, không kêu Việt Cộng

mà ta kêu là Việt mình. Thì cái dòng họ của ngài là mận mà cái vụ đó lắm. Ngài có một ông em ruột đang làm thầy tu mà bỏ hết đi theo Việt Minh rồi cuối cùng bị Pháp giết. Và bản thân ngài, ngài có một số bạn bè là Việt Minh Thân mà trong đó có tu sĩ nữa. Thì khi mà ngài đi qua bên Campuchia đó thì trong đám mấy ông bạn đó mình kêu là ông A, ông B, ông C, ông F, bốn ông đi thì ông A ông tới ông thăm ngài ông báo cho ngài một cái tin là ông B ông C đang bị mật thám Pháp nó truy lùng. Gặp đầu giết đó, gặp đầu giết đó. Ông A cho ngài biết thì ngài không có đành, ngài nghĩ không có được. Mấy ông nó đang bên chứ không đầu hết mà mình ngồi yên không đành. Ngài mới băng đường rừng để báo tin cho bạn. Băng đường rừng thì đang đi như vậy là ngài kể đêm đó đêm trăng mờ mờ đang đi gặp nguyên cục thù lù nó nằm ở giữa đường hôi rình nè. Hôi rình mà nó nằm một đồng vậy đó. Mà ngài thấy nó nó sọc sọc là nó rôi. Thì lúc đó là hôn vĩa lên mây rồi mà rừng miên là vua cộp thì ngài khẩn ngài nói tôi đi này vì người đi là vì bạn đi rồi để giúp người, giúp bạn, tôi đi cái này không vì danh vì lợi nếu mà cái mạng của tôi nó hết thì thôi muốn làm gì thì làm, nếu mà không hết thì thôi đi giùm đi chứ ông ngồi đó sao tôi đi. Nếu mà mạng tôi nó tới thì thôi ông làm cái cho nó gọn, còn nếu mà nó chưa hết thì ông đi chứ ông cứ ngồi đó cũng khó lắm sao dám đi ngang thì ông đứng dậy vươn vai đi luôn. Khiếp như vậy đó thì đó là chuyện thời nay là bổn sư của tôi đi báo tin nội mà cái đó không là ngài cũng được là quân chương kháng chiến hạng nhất đó, con cháu ngài là sau này nó bị nhà nước đập tả toi bởi tôi thấy giúp cách mạng lỗ lắm. Rồi trong dòng họ bên nội tôi là nó đó như tôm lược Việt cộng không à chỉ có ông già tôi là bị chết trận bên Việt Nam Cộng Hòa thôi chứ bên nội tôi là bên đó nó đó lừ

Đó là chuyện đó là chuyện bây giờ, còn chuyện xưa đó là Bồ Tát rất nhiều và rất nhiều kiếp bồ tát Thích Ca Mâu Ni. Dĩ nhiên là tất cả Bồ Tát của bao nhiêu đức Phật khác cũng vậy. Tức là vì người mà quên thân thì phải nói là nhiều vô số. Còn mình thì sao? Mình mất một chút quyền lợi là trở mặt liền. Tin tôi đi. Khó lắm. Bây giờ mà được trở thành một người như ngài A Nan, Ca Diếp rồi Xá Lợi Phất là mình đã không đủ tư cách rồi. Người ta đó là bán mình chuộc cha còn mình là bán cha chuộc mình. Nghĩ kỹ có đúng không? Mình là toàn cái thứ đó không. Mình là bán cha chuộc mình. Thì Bồ Tát có rất nhiều kiếp. vì mẹ, vì cha, vì vợ, vì con, vì bạn bất chấp sống chết. Đây, cho nên ý có tất cả là cái chữ tu nó có ba trường hợp. Một là cái tu hành để mà cầu công đức hưởng dục. Trường hợp hai là tu hành để cầu cái công đức ly dục. Trường hợp ba là gì đây? Biến thập thiện thành thiện độ để chứng quả

Tu thập thiện để hưởng dục là sao? Đó chính là hầu hết chúng ta ngồi đây. Tôi lại kể chuyện này phải có nhiều chuyện phải minh họa. Ở Việt Nam có một cô Phật tử nhan sắc khiêm tốn học A Di Đà rất giỏi và cô đã đem cái giỏi đó ứng dụng vào bản thân đó có nghĩa là lúc ở trong nước thì còn ở Việt Nam. Suốt mấy năm trời như vậy mấy năm như vậy là lễ lộc các chùa là bà chỉ xin làm thí chủ cúng hoa hoa lải với hoa hồng mà bà cúng coi là mấy chục chùa đó số tiền cực lớn tại bà có thân nhân ở nước ngoài mà, mà số tiền lớn lắm thì các vị tướng tượng nói là bây giờ nói theo tiền Mỹ thì tức là một chùa chứ ít nhất cũng phải là 200 đô. Thí dụ vậy đó. 200 đô có nghĩa là hoa đầy chính điện vậy đó. Mà với một cái nguyện là đời sau sanh ra là đàn ông nó gặp nó chết sạch. Chết sạch nguyện ác vậy đó. Không chết là cũng phải khùng dật dờ dật dưỡng vậy đó. Mà tôi vừa biết bà nguyện xong tôi khẩn liền. Tôi khẩn kiếp sau tôi gặp bà này tôi được miễn nhiệm. Thì là đó gọi là làm công đức để hưởng dục hoặc là như thời Phật lúc Phật còn tại thế đó thì trong đệ tử của ngài có hai cô đẹp lắm mà giàu lắm. Hai cô đó trong kinh nói nguyện cái xứ Ấn Độ thời đó được chia thành 16 quốc gia mà cả 16 quốc gia chỉ có hai cái bộ trang sức đó thôi. Hai cái bộ đó là quy ra tiền đó là không biết bao nhiêu tấn vàng. Tính trong kinh là tính không biết bao nhiêu trăm ngàn lượng vàng. Dễ sợ không? Mà vàng 26 cây sáu là 1 ký mà mặc mấy trăm ngàn lượng vàng là không biết bao nhiêu ký. Thì chỉ có hai bộ thôi. Một bộ của bà Quý Sa Kha. Thì có một lần đó bà đi chùa. Bà đi chùa rồi cái bà đi bữa đi lễ hội ở đâu bà mới diện cái đó vô. Nhưng mà tới lúc bà đi chùa cái bà bước vô chùa cái bà mới sực nhớ lại bà nói là gặp Thế Tôn và gặp chư tăng mình không có như vậy được. Cái bà mới tháo nguyện một cái bộ cái bộ nó trùm từ trên đầu bà xuống tới chân bà tháo nguyện bộ bà đưa cho người hầu bà nói coi kiếm chỗ nào rồi để tạm rồi mình vô mình nghe pháp xong mình về mình lấy thì bà vô bà nghe pháp xong về thì cái cô hầu cô cũng quên mất. Hồi này cô để cô để chỗ cũng đang hoang cũng khuất khuất thì cô đi về cô quên thì dọc đường thì bà Quý Sa Kha, là bà đại thí chủ của đức Phật, hỏi cái bộ đó đâu, bộ trang sức của chị đâu thì chết em quên rồi

thì cái cô hầu quay trở lại thì bà bà thấy bà thấy cái cô hầu quay lại thì bà mới nói là khoan, nếu chư tăng chưa chạm tay vào thì em đem về còn nếu mà chư tăng đó chạm tay vào, chị không có xài được nha. Thì cái cô hầu quay rồi có gặp ngài Anan, ngài Anan vừa gặp cô là ngài biết liền. Ngài Anan là hậu cận đức Phật ngài mới đưa cái đó, ngài nói là ta thấy thì ta biết được của bà Quý Sa Kha thì ta đem vào ta cất giùm thì cái cô hầu nói dạ cô chủ con nói như vậy đó thì ngài Anan nói thì bây giờ không xài cũng phải đem về chứ bây giờ tôi làm gì với cái này. Thế là cái cô hầu đeo về đưa Quý Sa Kha, bà nói là ngài Anan hồi nãy chạm vô vì lòng tôn kính kính khùng. (Mình bây giờ mình chửi ông sư như chửi con chứ hồi đó không có.) Thì là bà mới đem về bà mới phát mại. Phát mại là bán đấu giá. Bà bán cái bộ đó bà cất được một cái ngôi chùa 1000 phòng. Tức là ở dưới 500 phòng ở trên lầu 500 phòng mà chánh điện coi như là nó to hơn Kim tự tháp. Và cái chùa đó có tên là chùa “Đông Phương Bamaa”. Khi nào đức thế tôn mà nghỉ đêm ở chùa Kỳ Viên Cấp Cô độc thì ngài sẽ nghỉ trưa ở cái chùa Đông Phương. Mà khi nào Thế Tôn và chư tăng nghỉ đêm ở chùa Đông Phương thì sẽ nghỉ trưa ở chùa Kỳ Viên. Lớn như vậy mà cái bộ đó bán đủ để cất cái chùa to gấp năm lần chùa Tam Chúc. Có một lần đó có ngoại đạo tính đến gặp Đức Phật để vấn đạo mà họ tới họ mới gặp thấy cái công họ nói trời ơi công cỡ này chắc ông ở trong thấy ghê lắm thôi khỏi gặp luôn. Cái công, đó là một bộ.

Bộ thứ hai là của một bà một bà Phật tử khác. Trong kinh không nói nhiều về bà nhưng mà bây giờ bắt đầu tôi mới nói về bà nè. Đức Thế Tôn trụ thế là 80 tuổi thì có nghĩa là sau khi thành đạo ngài sống thêm 45 thì đến năm ngài tịch thì cái cô mà giữ cái bộ thứ hai này nè cô tới cô tới quỳ trước cái kim thân của ngài cái đầu bà đội nguyên cái bộ mà cái bộ thứ hai đó Bà đội là bà khẩn thế này. Nghe cái câu khẩn này nè. Cả đời này con đẹp nhờ nó. Nay con xin cúng cái bộ này để dâng người ta làm chi phí trả tỳ báo thân của Thế Tôn. Con không mong đời sau có cơ hội dùng lại cái này nữa bởi vì con muốn không có nó con vẫn đẹp. khẩn ghê. Cả đời con làm đẹp nhà nó. Bây giờ con cúng dường cái này để mà làm lễ hạ tán cho thế tôn. Con không mong rồi sao có dịp phải xài cái này nữa. Bởi vì không cần nó con vẫn đẹp con nghĩa là nhìn vào con vẫn lấp lánh lung linh và lộng lạng. Thì nói chung là nãy giờ tôi kể tôi mới nói cái gì? Tức là may là gặp Phật rồi, chứng đạo rồi nhưng mà cái lòng vẫn còn mong một cái gì đó ngọt ngọt ngào ngào vui vui vẻ vẻ cho kiếp sau. Thì cái đó được gọi là làm phước để mà hưởng dục.

Trường hợp hai làm phước để mà cầu đức Ly dục là sao? Là có những người họ chán quá chán thì họ không có muốn tiếp tục mà sanh ra rồi vợ chồng rồi gia đình rồi con cái rồi đi làm kiếm sống giàu cách mấy nhưng mà ngán quá ngán đi còn thương nhớ ghen tuông rồi còn có nấu nướng tắm rửa họ ớn quá ớn đi, đây thế là họ mới cầu đời sau sanh ra là phải ly dục đắc thiên ly dục nghĩa là không có màn vật chất không có muốn ngắm à không muốn nhìn không muốn người không muốn ăn đó họ chỉ muốn sanh ra rồi ăn rồi cứ xếp bằng ngồi thiền suốt vậy đó và bản thân tôi cũng xin có một lời khuyên ngàn vàng cho bà con đó là mỗi lần mà thấy buồn thấy chán nha mỗi lần thấy buồn thấy chán thì lập tức nguyện liền xin cho con đời sau mau chóng chán đời và dễ dàng chứng thiên cứ mỗi lần mà buồn giận cái chuyện gì đó chứ còn đang vui thì chắc nguyện không nổi rồi nhưng mà mỗi lần mà cái đó là chuyện tôi làm mỗi lần tôi buồn chán thí dụ bây giờ là tôi đang đi nắng chang chang vậy là tự tôi nguyện liền nguyện Đời sao sinh ra cho con mau chóng chán đời và dễ dàng đắc thiên. Trong kinh nói Bồ Tát Tát Đạt Thích Bồ Tát Thích Ca bảy tuổi mà ngồi mà bữa ông ông vua cha đem ra ngoài ruộng cho ngoài đó mà ngài dòm ngài thấy gì đâu nắng chang chang hồi xưa đâu có quạt máy nắng chang chang rồi cái mấy con giun ở dưới đất á nó nóng nó chịu không nổi cái nó mới trời lên rồi mấy con chim nó mới xà xuống nó ăn, Rồi cái mấy con chim nhỏ nó mới vừa tha thì bị con chim lớn tới nó giật mà nó ko phải giật không nó mổ nó cắn tùm lum hết, nó đá nó mổ thì ngài nhìn ngài ớn quá thì cái ngài nói có gì đâu nhìn cái ngài mới nhắm mắt lại ngài thấy cái gì. Thấy hơi thở

Ngài không có thấy con diều đó mà ngài thấy một mảnh trăng chiều trên tay. Thế là ông ông đắc thiên bảy tuổi đấy. Rồi cái cô tiểu thư sáng tôi kể đó là ở trong hung lụa tự nhiên cái là dòm thấy chán chán nhắm mắt lại bèn thấy hơi thở đắc Tứ thiên đấy. Đặc biệt như vậy thì mình phải nguyện đời sau sinh ra đó là thấy một cái gì đó là dễ dàng buông. Ngài Ca Diếp Ma Ha Ca Diếp đệ nhất đầu đà đó. Trong kinh nói cái trang trại của ngài nó rộng đến mức mà sức người không có đi bộ được

phải cỡi ngựa. Giống như mình giờ mà có những cái trang trại của nước ngoài mà mình phải đi bằng xe hơi vậy đó.

Thì cái trang trại của ngài Ma Cá Sá Bá là như vậy đó. Thì cái buổi trưa đó ngài cỡi ngựa vào trong đó để ngài thăm thăm trang trại coi nhân công hay làm việc á thì ngài thấy y như Bò Tát Tát Đạt vậy. Ngài thấy trưa nắng chang nắng nắng Ấn Độ mà nắng chang mà ngựa đổ mồ hôi ngựa đổ mà nó đổ mồ hôi ngài á bản thân ngài là ước sủng rồi ngài nhìn ngài thấy mà những cái nhát cuộc mà của mấy người làm công á nó bỏ xuống đất bật lên bật lên văng ra mấy con đê mấy con giun chim nó xà xuống nó mổ nó gắp rồi cái mấy con chim lớn rượt mấy con chim nhỏ nghe nhìn ớn quá ớn rồi k nó trời ơi vậy là sao mà chịu nổi trời ngài không có ham làm chủ không có ham khi mình về dưới quê mà mấy ông chủ đi thăm vương tôn rồi đó đã càng nắng là tôm lên ăn càng dữ trưa mà lấy cảm cho cá mè cá he nó ăn đã lắm tính tháng này là cái mùa này thu hoạch là bạc tỷ rồi ngài thì không ngài không có tỷ nào hết á ngài nhìn người ta ngài ớn quá cho nên ngài mới về ngài đi về nhà cái năm dất tay trắng hoài thờ ra không vậy đó thì bố mẹ mới nói bây giờ là lớn rồi bây giờ phải lấy vợ chứ. Ngài nói ở mình đỡ nó khỏe má ơi, bà nói không có mình con một, độc đinh mà thì ngài nghĩ hoài sợ mẹ buồn sợ ba má buồn ngài mới đi đi ra ông thợ bạc, ông thợ bạc giỏi lắm ngày kia ông đúc cho ngài một cái bức tượng mà theo ngài thiết kế cái môi phải làm sao cái mũi phải sao cái trán phải làm sao cái gằm tay phải làm sao cái cằm Phải làm sao sao xong ngài mới cho người khiên tượng đó về thì nói bây giờ con nhỏ nào nó giống vậy còn lấy. Cái chuyện đó không bao giờ có làm sao có người hoàn hảo được không bao giờ thì bố mẹ ngài là đại đại gia mà bố mẹ nói thử đi mới đem cái bức tượng á bỏ lên xe ngựa xe tứ mã đi khắp nơi và một ngày kia thì báo tin về đã tìm được cô y chang vậy. Trời đất chết rồi. Ngài thì cái tin là là cái tin nó bay về tới nhà trước thì đến ngày ngày ngài mới bèn viết lá thư. Ngài nói “Cô nương nhã giám” tại hạ vốn dĩ không mê cái đường tình ái lãng nhãng vì chiều lòng bố mẹ thì gặt đầu và cho đúc tượng vậy để cầu may mà không ngờ dưới gầm trời này còn có một giai nhân như là cô nương thì thể này chúng ta có một cái thỏa thuận nhỏ lấy nhau rồi bố mẹ khuất núi thì gia tài thuộc về ta giao hết cho nàng, ta chỉ xin nàng được phóng sanh thôi, nhưng mà nó đặc biệt ở chỗ là cái lá thư đó đi đó hai con ngựa đi giao thư đó, nàng đi xe ngựa còn cái người cỡi ngựa nhanh hơn thì nàng cũng viết lá thư, chàng cũng viết lá thư đi hai con ngựa chạy ngang mà không biết thì khi mà thư đi thì ngài lại nhận lá thư của nàng, nàng cũng đề như vậy “túc hạ nhã giám” đại khái thì phận gái nghe lời cha mẹ cho khoái cho nên nếu mà được đó lấy nhau cho bố mẹ vui nhưng mà xin hai chuyện một miễn để con, hai chàng bao nhiêu thê thiếp thiếp cũng ok thề độc không ghen nói gian trời đánh thì hai lá thư đó đến tay nhau mừng quá đúng là tri kỷ rồi đêm động phòng hai người lấy một cái vòng hoa tươi để chính giữa không có nằm gần nhau và dạn sáng mai hoa bên nào héo đứ đờ tại vì lẩn xác định chủ quyền biển đảo trường sa là của Việt Nam hoàng sa là của Việt Nam Trung Quốc không xâm chiếm thì để cái vòng hoa nằm sáng ngày sau hoa vẫn tươi hoa vẫn nở trên đường quê hương. Thì ở được mấy hôm cho bố mẹ vui xong rồi hai người mới bắt đầu xin bố mẹ cho đi honeymoon, Dắt đi Honey Moon có lẽ đó là cuộc hôn nhân đầu tiên trong lịch sử nhân loại dắt nhau đi Honeymoon. Nhưng mà lúc đi thì ăn mặt rất là đàng hoàng nhưng đi được 1 lúc ghé vô ghé vô cái chợ mua một hai bộ nâu sòng. Hai bộ nâu sòng khoát vô đi một đôi thì cứ nghe hai bên nó xâm xì. Đẹp đôi thế mà đi tu cũng ưỡng. Đẹp lắm. Đẹp. lắm. Tức là mặc cái áo đó rồi đó mà nhìn vẫn đẹp đôi. Ủ. Mà nó đẹp đôi thế mà đi tu cũng ưỡng. Thì ngài nhìn bà, bà nhìn ngài nó không ổn. Tình hình này không ổn. Thì ngay chỗ ngã ba đó, ngay chỗ cái ngã ba đường ý. Rồi đó bây giờ mỗi đứ đi một phương. Ai tìm được đạo giải thoát trước nhớ về tìm người kia. Một cuộc chia tay phải nói não lòng. Thì trong kinh nói cái chuyện này bà con không có tin mà tôi tin. Thì lúc hai vị mà nói với nhau như vậy trái đất rung động. Đúc độ hai người khiếp vậy. Thì ngài Ca Diếp ngài mặc cái áo đó ngài đi cái bà bà vợ đó bà tên là Bhaddā Kapilānī. mà cũng khoát giống vậy bà đi, thì ngài Ca Diếp đi gặp Phật và đi xuất gia và chứng la Hán thì lúc sau đó ít lâu thôi thì bà biết tin là ngài đã tìm được đạo giải thoát bà tìm tới và bà đi xuất gia bà chứng La Hán thì bà là đệ nhất Túc Mạng Minh. Thì tôi muốn nói cho cái bà con nghe cái gì? Đó là công đức thì nó có nhiều cách. Một là công đức để mà cầu được hưởng dục. Công đức để cầu cái quả ly dục, chứng thiên.

Nhưng mà cái thứ ba là công đức cầu cái quả giải thoát. Thì cái người mà lặn hụp trong tội lỗi mà biết làm lành làm thiện để mà cầu cái phước hưởng công đức đã hiếm rồi. Bởi vì đa phần chúng ta

đó là chúng ta chỉ đi tìm cái sự ngọt ngào bằng cái phương tiện nào mình có. Hiểu không? Th như mình buôn bán thì ráng buôn bán cho siêng. Đi làm ruộng thì ráng làm ruộng cho nó siêng. Chứ còn mình hiếm có người nào mà đi tìm hạnh phúc qua con đường hành thiện đó. Có hiểu không? Cho nên trong ba hạng này, cái hạng đầu tiên đã hiếm rồi. Cái hạng mà ham hưởng dục mà biết làm công đức là đã hiếm rồi. Như quý vị vậy là vẫn hiếm rồi đó. Rồi cái hạng thứ hai là làm công đức không phải để cầu hưởng dục mà là để

để ly dục. Và cái hạng thứ ba mới ghê. Hạng thứ ba là biết được rằng dầu có ly dục cách mấy, có về Phạm Thiên ở lâu cách mấy thì cũng có lúc quay về cái chỗ thấp nhất. Cái quan trọng nhất là đừng có tái sanh, đừng có luân hồi nữa. Thì cái hạng này là cực hiếm hiếm lắm luôn nhớ ha.

Rồi như vậy có ba cái trường hợp tu tập.

Trường hợp một, Tu thiện để cầu quả hưởng dục.

Trường hợp thứ hai là tu thiện để cầu quả ly dục.

Trường hợp thứ ba là tu thiện để cầu là biến thập thiện trở thành ba la mật thập độ.

Và thập cả ba cái thiện. Thiện của người hưởng dục, thiện của người ly dục và thiện của người cầu giải thoát. Ba cái thiện này đều là 25 hết. Đây là lý do tại sao chiều nay ta nhấn mạnh chữ tu là chỗ đó. Cả ba cái này đều là 25. Nhớ nha. Cả ba cái này đều là 25 chứ không không phải là chắc cầu đạo giải thoát là tu bằng cái tâm ghê gớm nào. Ko Có phải. Cũng một cái chiếc xe vậy nhưng mà đích đến giống nhau không? Chưa chắc. Họ lái đi đâu? Thì cái 25 á nó là một chiếc xe. Nhưng mà quan trọng là mình lái đi đâu? Người á thì họ lái tới cõi dục thôi. Có người thì họ dùng nó để họ lái đến cõi thiên, có người họ lái đến cái sự giải thoát. Hiểu không? Nhưng mà trước sau gì thì mình đừng có nghĩ rằng chắc đi chợ là phải xe khác, đi nhà thờ phải là xe khác, rồi đi cắm trại là xe khác, Không một chiếc đó thôi. Nhưng mà vấn đề là mình lái mình đi đâu hiểu không? Thì nói chung là toàn bộ những gì chúng ta có trong đời sống này đều là những phương tiện. Đều là những phương tiện. Cái quan trọng nhất là phương tiện đó được chúng ta vận dụng cho mục đích gì? Đó chính là sự khác biệt của chúng ta. 25 thôi.

Bây giờ nghe trong chánh tạng nói nè, cuộc luân hồi nó là một cánh đồng. Cái chủ ý của chúng ta trong đời sống nó chính là hạt giống tham ái nó chính là cái sự màu mỡ trên cánh đồng. Chủ ý tức là nghiệp ấy, nghiệp chính là cái hạt giống mà tham ái chính là cái sự màu mỡ trên cái cánh đồng đó. Đức Phật ngài dạy rằng chính vì có cái gọi là xúc sai biệt nó mới dẫn đến tướng sai biệt, mà tướng sai biệt nó dẫn đến cái gọi là ái sai biệt, nghiệp sai biệt và sinh thú sai biệt. Ở chỗ tái sanh ấy dòng lẩn quẩn này được lặp lại vô số lần nữa

Rồi cái chữ sai biệt ở đây nó có nghĩa là gì? Sai biệt ở đây nó có nghĩa là various có nghĩa là không có giống nhau. Tôi cố ý tôi xài chữ này cho bà con quen với cái từ Phật học. Sai biệt cái này có nghĩa là nó không nó không có giống nhau. Nó là different.

Xúc sai biệt là sao? Rất là đặc biệt. Cái cái này nó sâu vô cùng. Mình thường gặp ai hiểu Cái đó có phải là xúc không? Mình thường đọc cái gì, mình thường nghe cái gì, mình thường sống ở đâu, mình thường làm việc gì. Tất cả những cái này được gọi là XÚC. Và tại sao mà mình phải giữ giới? Là tại vì chính cái giới nó tránh cho mình một số loại xúc không có lợi cho chuyện tu hành. Có đúng không ta

Như hồi cô là Phật tử cô có vô quán nhậu không? Không

Rồi từ hồi cô là Phật tử cô có mua cá và đập đầu không có đúng không? Không

Tránh được rất là nhiều cái xúc, rồi từ hồi cô là Phật tử cô cũng né mấy cái người bạn mà bài bạc chích hút nghiện ngập lừa đảo cá độ phải không, chơi với nó không có lợi đúng không? có nghĩa là khi mình đã có lòng tu là có một số cái nơi chốn mình không có tới nữa có những cái loại sách báo, trang web mình không có đụng tới nữa. Có những loại người mình không có gặp nữa, có những nơi chốn mình không có tới nữa. Đúng không? Đấy thì đó là xúc. Chính vì cái xúc khác nhau Cho nên nó dẫn đến cái gì ta? Tướng khác nhau. Tướng này là gì? Giảng cái 13 nè. Tướng là cái gì? Tướng là tất cả hồi ức kiến thức kinh nghiệm ấn tượng và khái niệm. Đấy mà chính vì mình gặp tùm lum người, mình làm đủ việc, mình đọc đủ loại sách, đủ loại website, gặp gỡ đủ loại người. Cho nên nó mới dẫn đến cái chuyện gì? Nó hình thành lên những hồi ức và kiến thức. Cái đó gọi là tướng.

Tướng này là gì? Tướng này có nghĩa là hồi ức, kiến thức, kinh nghiệm nói chung. Tôi hồi đó tôi không có biết chơi bonsai nhưng mà tôi lui tới Người bonsai riết tự nhiên tôi có cái hiểu biết chút

đỉnh về bonsai thì cái đó gọi là kiến thức mà kiến thức nó thuộc về tưởng hiểu không? Rồi hỏi đó tôi không có thích câu cá nhưng mà sao tôi lui tới mấy người bạn câu cá để bây giờ cuối tuần nào tôi cũng vác cái cần tôi đi hết tron, nắng mưa tôi cũng ngồi tôi dầm mình ngồi đó tôi câu. Thì cái đó gọi là cũng là tưởng v.v. đại khái như vậy có nghĩa là những cái khái niệm những cái hoài ức kiến thức và kinh nghiệm được gọi là tưởng thì do cái xúc do mình do sáu trần nó tiếp xúc sáu căn một cách bừa bãi, phong phú phải không? Cho nên là nó dẫn đến các cái tưởng cũng bừa bãi và phong phú phải không? Nếu mà xúc lành thì nó sẽ cho ra tưởng lành còn xúc nguy hiểm thì nó cho ra cái tưởng nguy hiểm. Từ tưởng nó dẫn đến tư. Tư là gì? Tư đó là chủ ý. Từ cái chỗ tôi không có thích chơi tôi chơi thân với người bonsai đó là xúc. Nó mới dẫn đến cái chuyện là tôi có kiến thức về bonsai, có ấn tượng tốt về bonsai nó mới dẫn tới cái gì? Dẫn đến tư nghĩa là bắt đầu tôi có chủ ý rồi đó. Bắt đầu chủ ý chơi đó bắt đầu tôi dành ra một ít tiền để mà tôi về tôi tậu nguyên một cái dàn lan phía sau nhà tôi, lan là phải lan hiếm, lan lạ, lan đặc biệt, lan đột biến.

Tư có nghĩa là nghiệp đúng không ta, chủ ý là nghiệp rồi mà hề nghiệp sai biệt thì nó đi kèm với cái gì? Ái sai biệt. Hai cái đó không có rời nhau. Ái sai biệt là thích cái này thích cái kia. Đây mà thích cái này thích cái kia thì sẽ là sao ta? Nó tạo ra hai thứ quả đó là quả tái sinh và quả bình sinh. Thì do bây giờ các vị hình dung được chưa? Do mình thường gặp ai, thường làm cái gì, thường đọc cái gì, cái đầu thường nghĩ cái gì, nó sẽ hình thành ra một chón về cho mình trong kiếp sau.

Và Khi tới được cái chón về đó thì cái chón về đó lúc bấy giờ nó trở thành cái cơ hội là nền tảng để mà tạo nghiệp mới. Đó được gọi là quả tác động nhân hiểu không? Do kiểu sống hôm nay mà ta đầu thai về đâu đó cái đó được gọi là nhân tạo ra quả. Nhưng mà khi đầu thai về đó rồi thì ta lại lấy cái nền tảng đó để mà sống thiện hay sống ác thì được gọi là quả tác động nhân.

Có nghĩa là do thường xuyên tiếp xúc ai, gặp ai, đọc cái gì, nghĩ nhiều về cái gì, nói nhiều về chuyện gì, làm nhiều về cái gì, tất cả những cái gì gì đó đó mới dẫn đến cái chuyện là hình thành nên cái khái niệm kiến thức và hoài ức. Là hình thành cái tưởng. Từ cái tưởng nó dẫn đến cái nghiệp. Đó là chủ ý. Tức là tư đó. Rồi hề có nghiệp thì phải có quả. Quả tái sinh và bình sinh. Mà đã tái sinh vào cảnh giới nào thì cái cảnh giới đó lúc bấy giờ nó trở thành nền tảng cho cái thiện ác tiếp theo. Cái đó rất là dễ hiểu.

Do xúc sai biệt dẫn đến tưởng sai biệt, tư sai biệt nghiệp sai biệt rồi gì nữa ái sai biệt và sinh thú sai biệt. Sinh thú tức là destination tức là điếm đến sai biệt, tức là chỗ tái sinh. Mà khi đã có cái sanh vào đâu thì cái chỗ đó nó lại là cái nền tảng mới, nó lại là cái new background, một cái nền tảng mới cho cái thiện ác. Và với thiện ác đó thì cái dòng lẩn quẩn nó được lặp lại đúng không? Nó được lặp lại. Lặp lại hoài hoài. Rồi như vậy thì nếu mà ta hành thiện mà bằng cái ý thức của cái người hưởng dục đây thì cái 25 đó lúc bấy giờ nó trở thành nền tảng cho cái khuynh hướng hưởng dục. Cái này rất là quan trọng. Nếu ta hành thiện bằng cái nền tảng tâm thức của người hưởng dục thì cái 25 đó lúc bấy giờ nó trở thành nền tảng cho hưởng dục

Rồi nếu mà ta nhầm chán cái vật chất thì lúc bấy giờ cái 25 đó nó trở thành nền tảng cho cái chuyện ly dục.

Còn nếu mà ta nhầm chán sinh tử thì cái 25 nó nền tảng giải thoát.

Và tôi phải ôn lại một chuyện tham ái nó gồm có ba là

Thích hiện hữu: Sợ biến mất, Tham sống sợ chết

Thích sở hữu

Thích hưởng thụ.

Thích hiện hữu dầu cho đó là một cái môi trường sống cực kỳ khốc liệt nhưng vẫn sợ chết thích sở hữu dầu cho cái món mình sở hữu nó không ra gì nhưng mà mình vẫn không muốn buông ra.